

Allegaartjes

AUTEUR GUSTAAF HOREMANS

't IS EEN VROUWTJE.

*Gisteren was het weer volle maan,
Ik keek ernaar en zag 't vrouwtje staan,
Echt waar, en als ik goed keek,
En dat gebeurt niet elke week,
Knipoogde ze naar mij,
Alsof we een relatie hebben, ik en zij,
Ik weet dat enkelen het niet zullen geloven,
Van wat echt gebeurd daarboven,
Jullie noemen hem altijd Janneke,
Het ventje in de maan, het manneke,
Maar geloof me maar als ik zeg,
Ook op de maan is de vrouw nooit ver weg,
Dus als je de volgende keer weer kijkt,
Niets is ooit echt wat het lijkt,
Probeer dan mijn dolle Mina te vinden,
Eenoog is immers koning in het land der blinden.*

Blik op mijn leven.

*Van de betere dagen heb ik leren genieten,
Maar dan is het of ze je in de realiteit terugschieten,
Dan zijn er weer nieuwe bekommernissen,
Met kleine, soms grote ergernissen,
Die dan weer resulteren in aanvoelen,
Tot tien tellen en laten afkoelen,
Je slecht voelen voor de persoon die het ondergaat,
Er alles voor doen zonder dat het ook maar baat,
Medelijden is een heel slechte raadsman,
Die beslissingen aanreikt als een echte satan,
Hoe moeilijk het ook is, ga mee in hun denken,
Door op een andere manier aandacht te schenken,
Stel een vraag over een ander gegeven,
Doe het verleden misschien even herleven,
Verhef nooit je stem, wees steeds even lief,
Hoe moeilijk ook, blijf steeds positief,
Denk alleen hoe goed het ooit is geweest,
Dit was toch je grote liefde, heel bedeesd,
Een weg terug zal er nooit meer komen,
Goede momenten nog enkel beleven in dromen.*

*Soms verlang je naar een dag zoals het vroeger was,
Nog eens samen fikse ruzie maken,
Om het daarna weer goed te maken
Dat zijn wensdromen, je blijft in zak en as.*

DE 'ANTIEKE' SPIEGEL.

*Alle dagen loop ik gewoontegetrouw door onze hal,
En zie mezelf in die 'antieke' spiegel daar meestal,
Heel af en toe ga ik dan wel eens fantaseren,
Probeer ik mijn verbeelding te inspireren.*

*Laatst keek ik weer en eensklaps zag ik niet meer mezelf,
Maar een heel statige dame in de nis van een gewelf,
Dit leek indrukwekkend, verbazend ook,
Zo levensecht dat het was of ik haar parfum rook.*

*Ik dacht: dit is toch niet waar,
Tegelijkertijd vond ik het een beetje raar,
Was dit wat men noemt geconcentreerde inspiratie?
Of gewoon een tijdelijke, geestelijke sensatie?*

*Weer enkele dagen later,
Keek ik naar een nieuw spiegeltheater.
Want in een nevel van veel mist,
Zag ik diezelfde aantrekkelijke dame, heel beslist.*

*Ik vond dit alles wel een beetje vreemd,
Zo'n knappe dame die me de adem beneemt,
Dagelijks begon ik er naar uit te kijken,
Was ik misschien voor haar charmes aan 't bezwijken?*

*Ik voel me inmiddels weer rustig en tevreden,
Want het is nu al enkele weken geleden,
Dat mijn lieve verschijning zich nog heeft geopenbaard,
Een gevoelservaring, zo heb ik het tenminste aanvaard,
Noem het dromen of noem het nostalgie,
Ik ben blij dat ik in mijn spiegel niemand anders dan mezelf zie.*

De dromenvanger

*Recent een dromenvanger als geschenk bekomen,
Dit voorwerp sorteert voortaan al mijn dromen,
Gekregen van een Ecuadoraanse dame met naam Mishel,
Helemaal handgemaakt, echt heel mooi, dat wel,
Voortaan worden al mijn slechte dromen,
Die anders 's nachts in mijn geest zouden terechtkomen,
Opgevangen in het net van mijn nieuwe dromenvanger,
Volgens de methodiek van een indiaanse voorganger,
Enkel goede dromen worden massaal neergelaten,
Terwijl jij rustig slaapt, kan je geest ze binnenlaten,
Geen onrustige of bezorgde dromen meer,
Alleen deugddoende en fijne beelden, keer op keer,
Mijn dromenvanger, een Godsgeschenk,
Met plezier gaan slapen is wat ik nu denk.*

DE PATERNOSTER

*Ik bekijk het kleine leren zakje in mijn hand,
Dat de tand des tijds weerstaan heeft, briljant,
De inhoud is meer dan 100 jaar oud,
Toch voelt het in mijn hand heel vertrouwd,
Voorzichtig trek ik de paternoster eruit,
De parels maken een tikkend geluid,
Het herinnert me aan dingen zo lang geleden,
Die ik in de loop des tijds ben kwijtgeraakt, gebeden,
Ik sluit mijn ogen en zie mijn oude grootmama,
Haar dagelijkse rozenkrans biddend, in haar pyjama,
Voor de gezondheid van al haar geliefden,
Of de Heer haar gebeden wilde verhoren, haar bliefde,
De paternoster glijdt door mijn handen,
Als in een kerk, ik ruik de kaarsen die branden,
Ik probeer te bidden, maar het lukt me niet,
De woorden zijn weg, vergaan in mijn geestesgebied,
Toch behandel ik de paternoster als een partje antiek,
Voor mij een stukje nostalgie, heel mystiek,
Voorzichtig leg ik het kleinood neer
Bejegen het bidsnoer met de grootste eer,
Vandaag had ik een feestje in mijn hart,
Het kleurt wie ik ben, af en toe een beetje verward.*

De speelplaats.

*Vandaag wandel ik langs een kleutertuin,
En onder een hoge kastanjeboomkruin,
Hangt een grote schommel aan een tak,
Hij wiegt zachtjes in de wind, heel zwak.*

*Abrupt, met veel lawaai en gegil,
Er is blijkbaar onderling meningsverschil,
Komt de hele speelplaats tot leven,
Tientallen kindjes die zich eventjes uitleven.*

*Ik zet me op een nabij staande bank,
Luisterend naar het gegil en gejang,
Ik sluit mijn ogen voor heel even,
Dingen beginnen te herleven,
Uit heel diep in het verleden,
Toen andere kinderen en ik hetzelfde deden,
Schommelen, draaimolen, tikkertje spelen,
Terwijl juf Hilde melk liet uitdelen,
Wij hadden veel lol en plezier,
Gedroegen ons reeds als een scholier,
Wisten nog niks van de boze wereld rondom,
Al onze vragen begonnen met waarom.*

*Ik open mijn ogen en alles is stil,
Het houten molentje draait nog om zijn spil,
Niks is veranderd in al die lange jaren,
Gauw verliezen ook zij hun nestharen,
Zal hun leven zijn als het mijn?
Worden ze misschien minister of kapitein,
Zullen ze heel gelukkig zijn,
Of wordt het een leven met veel pijn,
Ik sta op en wandel voort,
Leven is in evenwicht blijven op een slappe koord,
Mijn leven is bijna voorbij,
Dra beginnen zij aan hun levensloterij.*

De oude, lieve teddy beer

*Laatst was ik iets aan 't zoeken in een kast,
Blijkbaar zocht ik een beetje te enthousiast,
Want er tuimelde plotseling een doos naar beneden,
Daar viel van alles uit van lang geleden.*

*En toen ik al die oude zaken in die doos terug legde,
Keek een oude teddy beer me aan en zegde,
Weet je dan niet meer wie ik ben,
Echt niet, ik schrijf het voor je op, geef me een pen.*

*Ik ben de teddy beer die je aan je moeder gaf,
Toen vader stierf, een weinig achteraf,
Ze heeft me gekoesterd de laatste jaren van haar leven,
Toen ook zij afscheid nam, ben ik bij jou gebleven.*

*Maar jij stak me in een doos en in een kast,
En precies daarom vind ik jou niet zo'n toffe gast,
Maar nu je mij terug hebt gevonden,
Blijf ik vanaf nu emotioneel aan jou gebonden.*

*Dus geef me nu maar een ere plek,
Vanaf nu hebben wij een dagelijks gesprek,
Over geliefden van heel lang geleden,
Over aandenkens uit een voltooide verleden.*

Droevige herinneringen.

In februari 1958

***Crashte een vliegtuig heel noodlottig,
Een start in de sneeuw,
Het ongeluk van de eeuw,
De voetbalploeg van Manchester United,
Heel de wereld reageert ontzet,
De jeugd zal dit niet weten,
De ouderen hebben het zeker niet vergeten,
Na al die tijd nog bijgebleven,
Heel diepe indruk gegeven,
Vandaag 58 jaar later,
Weer ontwaken met een kater,
Nu een voetbalploeg uit Brasil,,
Opnieuw worden we allen doodstil,
Weer abrupt en onverwacht afscheid,
Weer intense droefheid,
Vaarwel zeggen, het gebeurt overal en elke dag,
Iedereen van ons heeft immers zijn eigen gedenkdag.***

Covid 19 Slechts één jaar geleden.

***Vandaag nog eens in mijn dagboek gelezen,
Het leerde mij hoe goed het is geweest,
Vrij als een vogel in de lucht,
Alles kon, alles mocht, voor niks beducht,
Alle dagen kon je doen wat je wou,
Toch bleven we ook plichtsgetrouw,
Gaan werken was voor velen een karwei,
De dag doorkomen zonder veel averij,
De ouderen gingen regelmatig lunchen,
Een koffietje drinken, soms wel brunchen.***

***En plotseling was dat allemaal voorbij,
Niks kon meer, niks mocht meer, miserie en ontij,
Maar als ik zo het jaar 2019 doornam,
Besepte ik met heel veel tamtam,
Hoe gelukkig wij als mensen waren,
Toch hadden wij voor alles nog bezwaren,
Maar toen kwam 2020 zo maar voorbij
Het leerde ons nederig zijn, ik, hij en zij,
Wij smeekten om terug te mogen werken,
De regering liet de economie gans inperken.***

***Maar wat mij het meest zal beklijven,
Wat mij voor altijd zal bijblijven,
Tweehonderd doden per dag,
Per dag tweehonderd dode mensen, ontzag,
Vrienden en kennissen, voor altijd weg,
Alle dagen cijfers, cijfers, botweg,
Als ik dit volgend jaar in mijn dagboek zal lezen,
Denk ik waarschijnlijk 2019 nogmaals overlezen,
Beseffen, dit komt nooit meer weer,
Heel dankbaar zijn nu, daar komt het op neer.***

Een oude postkaart

Lieve ouders

*Groetjes uit Heist aan zee
Verlof met de kindjes en ons twee
Dit kaartje om te zeggen met blijheid
We hebben hier een fantastische tijd*

Veel liefs van allen.

*Deze tekst op een oude postkaart
Die ik al die tijd heb bewaard
Doet me nu realiseren
Ik wil dit echt niet dramatiseren
Maar deze kaart uit 1959
Doet beseffen, een beetje spijtig
Hoe snel de tijd vervlogen is
Ik schrik me de pleuris
Deze reminiscentie
Dit stukje correspondentie
Van lang vervlogen tijden
Volgeschreven levensbladzijden
Zoveel verleden
Ook in andere badsteden
Bedankt lieve kaart voor de herinnering
Deze blijge geestelijke mijmering.*

Een vensterraam naar het verleden.

*Vaak loop ik 's morgens heel vroeg door de straten,
Dan kan ik het meestal niet laten tegen mezelf te praten,
Me af te vragen wat er gebeurt zo vroeg achter die vele gevels,
Die zo pril in de morgen nog gehuld zijn in mistige nevels,
Rolluiken worden opgetrokken met veel lawaai,
De elektrische gaan als geluidloos in een handomdraai,
Een man rijdt zijn auto uit de garage, vroeg op weg naar 't
werk, Ik probeer te raden of dit nu een leraar is of een
kantoorklerk, Plotseling opent zich voor mij een vensterraam
naar het verleden, En ik bedenk dat het eigenlijk niks verschilt
van het heden,*

*Hoe haastig en snel alles elke morgen weer moest gaan,
Hoeveel moeite het kostte om de kindjes te laten opstaan,
In de badkamer een drukte van jewelste,
Trekken, duwen, gillen, wie was de snelste,
De mama kookt water voor koffie of thee,
Papa maakt boterhammen, wat een corvee,
Eindelijk was alles klaar en iedereen onderweg,
Zo ging dat altijd maar door, eenvoudigweg.*

*Er stapt een man voorbij met een hondje,
Die loopt hier iedere dag hetzelfde rondje,
Hij brengt me terug in de tegenwoordige tijd,
Heerst achter al die muren ook diezelfde gekheid,
Misschien wel vreugde voor een nieuw gebeuren,
Of mogelijk een eenzame ziel die zit te treuren,
Het raam naar het verleden wordt weer gesloten,
Opnieuw heb ik van deze herinneringen intens genoten,
Seffens ben ik terug thuis en maak ik me een stukje toast,
Met een tasje koffie, een 'koemeke' troost,
Jong of oud, groot of klein, al dan niet bemint,
Het leven is voor ieder van ons anders getint.*

Zo is het ooit geweest...

***Ben je ooit zo gelukkig geweest?
Ja, toen ik jou leerde kennen was het feest.
Maar wat geweest is, is geweest.***

***Ben je ooit zo blij geweest?
Ja, toen jij voor altijd ja zei, heel bedeesd.
Maar wat geweest is, is geweest.***

***Ben je ooit zo blijmoedig geweest?
Ja, wij samen op ons huwelijksfeest.
Maar wat geweest is, is geweest.***

***Ben je ooit zo euforisch geweest,
Ja, bij de geboorte van die eerste kleine kwelgeest.
Maar wat geweest is, is geweest.***

***Ben je ooit heel treurig geweest?
Ja, toen jij mijn liefste heel ziek bent geweest.
Maar wat geweest is, is geweest.***

***Maar wat geweest is, is geweest.
Vanaf nu is het wachten op het allerlaatste feest.
Want wat geweest is, is geweest.***

Gisteren

***Gisteren ging ik met pensioen,
Gisteren mocht ik beginnen met nietsdoen,
Gisteren dacht ik rusten is roesten,
Gisteren, niks doen is mijn leven verwoesten,
Gisteren begon ik er dus weer eens aan,
Gisteren zag ik een nieuwe wereld opengaan,
Gisteren zei iemand alles mag nu en niets moet,
Gisteren gaf men mij vrije tijd in overvloed,
Gisteren moest ik al die tijd invullen,
Gisteren ging ik bingo spelen of liedjes meebrullen,
Gisteren heb ik nieuwe woorden geleerd,
Gisteren stond ik soms verbouwereerd,
Gisteren leerde ik aanvaarden en loslaten,
Gisteren leerde ik anderen voor altijd achterlaten,
Gisteren leerde ik eigen pijn trotseren,
Gisteren zag ik mensen injecteren,
Gisteren dacht ik, nu word ik wel heel oud,
Gisteren vond ik in mijn levenscontract een tikfout,
Gisteren las ik, ik word gezegend heel bejaard,
Gisteren was ik nog jong en achtenswaard,
Gisteren zei iemand je bent een gelukkig man,
Gisteren las ik mijn eigen levensroman.***

God, wat vliegt de tijd...

***Gisteren vroeg iemand mij,
Raast de tijd ook voor jou zo snel voorbij,
Soms denk ik: de week is pas gestart,
Daar is vrijdag al, 't maakt me verward,
Men zegt geniet van het leven,
Maar waar is dat leven gebleven,
De tijd vliegt, dus leef vandaag,
Maar hoe dan.... is de kernvraag,
Als ik kijk naar de toekomst, naar morgen,
Is er dan nog een leven zonder zorgen,
Want nu ben je oud, krijgt allerlei kwalen,
En er zijn meer bergen dan dalen,
Maar we lachen, blijven positief,
Schrijven d of t wat meer foutief,
Herinneringen, je verleden vervaagt,
Wat was het weer dat je zojuist hebt gevraagd,
Mijn vele gedachten vullen me soms met spijt,
Mens, mens, wat vliegt hij toch... die tijd***

Lieve Heron,

*Vandaag word je 99 jaar,
Samen zijn wij hiervoor heel dankbaar,
Want het leven is niet vanzelfsprekend,
Het wordt niet op voorhand voor je uitgetekend,
In de wandeling van zo'n lang leven is er veel gebeurd,
Gelukkige en andere omstandigheden hebben dit leven gekleurd,
Maar Heron, wees dankbaar voor wat je hebt gekregen,
Tracht dankbaarheid niet af te wegen,
Je hebt leren loslaten en aanvaarden,
Leren leven volgens andere, mindere drempelwaarden,
Toch stap je alle dagen nog blij en vrolijk uit bed,
Zing je een lied als je die dagelijkse kop koffie zet,
Heron wees blij en zonnig dat je leeft,
Dankbaar voor alles wat het leven gaf, nog geeft,
En is een dag wat minder positief,
Ga dan zeker niet in 't offensief,
Probeer te lachen en blijvend gelukkig te zijn,
Er zijn nu veel meer dagen zonder dan met chagrijn,
Geestelijk welzijn groeit met de jaren,
Mede door de mooie herinneringen die we bewaren,
Blijf praten met mensen en wees positief,
Leef je leven verder heel intensief,
Geniet van je dagelijks pintje met je lotgenoten,
Want we houden van je, onverdroten,
Je stimuleert nog steeds de mensen om je heen,
Sport en muziek boeien je nog als geen,
Lieve Heron, 100 worden is nu je streven,
Een volle eeuw leven is weinigen gegeven,
Maar jij zult die kaap zeker overschrijden,
Een taart met 100 kaarsjes zullen we dan aansnijden,
Nogmaals hartelijk gelukgewenst,
Hip hip hip hoera, hoera, hoera onbegrensd.*

Covid 19 Het verhaal van een raar jaar

***2020, een jaar voor de geschiedenis,
Voor de hele wereld een jaar van bekommernis,
Vechten tegen een onzichtbare vijand,
Voor allen een ondraagbare toestand.***

***Na vele, lange maanden,
Vele doden, droeve nabestaanden,
Afscheid nemen zelfs niet toegelaten,
Geliefden eenzaam achterlaten.***

***We worden maandenlang opgesloten,
Worden behandeld als een stel idioten,
Heel het land wordt platgelegd,
Wie mag je nog geloven, wie is nog oprecht?***

***We worden er stil van, we ondergaan,
Afen toe zijn we depri, verpinken een traan,
We missen onze kinderen, de rest van de familie,
Zijn angstig voor alles en iedereen, leven in apathie.***

***Maar eindelijk is er licht aan de horizon,
Men belooft ons een antiserum, een loze ballon?
Maar hoop doet leven zegt men, nietwaar,
Eindelijk bescherming tegen het onwerkelijke gevaar.***

***Wij wensen iedereen voor het komende jaar,
Alleen het goede en wees lief voor elkaar,
Maak er het allerbeste van en geniet
Zoen en knuffel opnieuw zonder enige limiet.***

Covid 19 Hoe ons leven veranderde...

***Handenwrijvend komt hij het café binnen,
Moest zijn angst eerst overwinnen,
De kelner met masker, als een vriendelijke bandiet,
Lacht zijn tanden bloot, niemand die het ziet,
Wijst zijn gast een tafeltje volledig coronavrij,
Een koffie en een broodje, vraagt hij,
Lijkt of hij zich bevindt op een andere planeet,
Allemaal tafeltjes zonder tafelkleed,
Een koppel staat op en vertrekt,
Hun tafel en stoelen worden met alcohol bedekt,
Een drankje gaan drinken, niet meer fijn,
Een andere beleving in ons onderbewustzijn,
De koffie en het broodje worden gebracht,
Hij kan er niet van genieten zoals hij dacht,
Een tweetal aan een andere tafel,
Probeert te smaken van een lekkere wafel,
Ook daar eerder een bedrukte sfeer,
Nergens nog het genoegen van weleer,
Stilletjes staat hij op, betaalt en gaat
Vanbinnen voelt hij zich een beetje kwaad,
Corona, corona, niemand die je ziet,
Alle vreugde weg, rest enkel verdriet.
Herinneringen aan hoe het ooit is geweest,
Velen van ons nu angstig en bevreesd.***

Hierna het levensverhaal van poes Praline:

Ik, Praline.

*Ik ben een heuse lappenpoes, en mijn naam is Praline,
Ik kom uit de Algarve, ben dus van Portugese origine,
Veertien jaar terug ben ik daar geboren,
Ergens in het veld, zonder iemand te storen,
Een paar weken later heeft 't vrouwtje mij gevonden,
Ze was heel blij met mij, dat heb ik altijd ondervonden,
'k Heb twee lichte en twee zwarte pootjes,
Ook mijn kopje is mooi licht en donker, sapperlootjes,
Sommigen vinden mij heel lief, anderen weer niet,
'k Moet het bekennen, soms speel ik wel eens de bandiet,
Maar 'k heb het altijd heel goed bedoeld,
Dat hebben jullie toch zeker altijd wel gevoeld,
Vier jaar geleden ben ik onverwacht naar België verhuisd, Samen met
't vrouwtje zijn we met de auto naar hier gesuisd, Sindsdien zijn de
moeke en de vokka mijn baasjes,
'k Vind ze alletwee heel lief, zonder blaasjes,
De moeke is mijn beste maatje,
We spelen altijd samen, soms met een bal, soms met een draadje,
De vokka is meer ne flodderaar,
Op zijn schouder ronk ik me te pletter, da's verdomd waar,
Ik ben echt blij dat ik hier terecht ben gekomen,
Ik kan nu rustig heel oud worden, zonder schromen,
Toch mis ik af en toe wel eens dat vrijë vrijen,
Want in Portugal stonden de katers aan te schuiven in lange rijen,
Ook de temperatuur is in België al eens aan de lage kant,
Maar dan kruip ik bij de moeke op schoot, heel nonchalant,
De moeke en de vokka weten het nog niet, maar nu ben ik hier de baas,
Ik kan van hen alles verkrijgen, zelfs de duurste kaas,
Maar 'k zie ze allebei heel gère, echt,
De moeke en de vokka, alletwee mijn knecht.*

In de herfst van het leven...

*Met mijn zovele jaren ben ik aangekomen,
Zo vertelde iemand vannacht in mijn dromen,
Je bent gearriveerd in de herfst van het leven,
Een leven dat zorgen, maar vooral veel blijdschap heeft gegeven,
Maar als ik de seizoenen mag geloven,
Zal mijn kaarsje alsnog niet snel uitdoven,
Vermits mijn winterleven nog langs moet komen,
Of misschien zijn ook dat enkel maar wensdromen,
Als ik even terugkijk op wat voorbij lijkt gevlogen,
Buig ik even het hoofd en bedenk heel ingetogen,
De lente van het leven was wel het zwaarste deel,
Trouwen, kinderen, werken, iets van alles soms te veel,
Het zomerse levensdeel had dan weer betere delen,
Het gaf meer eigen tijd die je beter kon indelen,
Samen met je partner kon je meer genieten,
Je kon je leven bijwijken met extra's overgieten,
Maar dan was sneller dan je dacht de opruststelling daar,
En de leeftijd wordt al een beetje voelbaar,
Maar in deze periode van alles mag en niks moet,
Wil je alles van je bucketlist nog doen met veel spoed,
En dan zegt iemand op de radio je bent bejaard,
Want je hebt al zoveel jaren leven vergaard,
Dus bedenk je bent in de herfst van je leven,
Echt oud worden is proberen te overleven,
Probeer te blijven lachen en gelukkig te zijn,
Om lang te leven is dit het grote geheim,
Dus lente, zomer, herfst of winter, 't blijft om het even,
Het is betreurenswaardig kort een mensenleven.*

In Gedachten...

*Iedereen gaat in zijn gedachten wel eens terug in het verleden,
Zeker hoe ouder je wordt, hoe langer hier beneden,
Dan denk je aan die momenten dat je echt leefde,
De belangrijke tijden dat je echt iets nastreefde,
Sommige mensen gaan door het leven zonder doel,
Hoewel een echte goal in je leven geeft een handzaam gevoel,
Dat vermogen had ik reeds van in mijn jeugdjaren,
Het is altijd gebleven, heel mijn levens wedervaren,
Moeilijker wordt het als je uit het actieve leven stapt,
Met vele dingen waar je mee bezig was, hebt gekapt,
Zo is het wedstrijdvissen mijn grote passie gebleven,
Hoewel ik nu ook dat heb moeten afgeven,
Gevolg aan de gezondheid van mijn dame,
Zo gaat dat dan, hoe ouder hoe meer afname,*

*Wat ik bij het beëindigen van het wedstrijdvissen,
Nog het meeste van alles ben gaan missen,
Is de ganse sfeer en de ambiance er rond,
Zo ook de zonsopgang, de prachtige morgenstond,
De kameraadschap, de kostelijkste vissersverhalen,
Het kantenlawaaï, het pintje, alles liet ons stralen,
Sommige vrienden zijn we definitief kwijt,
Maar in onze gesprekken zijn ze er nog altijd,
Niet echt, maar in onze gedachten, in onze geest,
Blijven ze erbij, als zijn ze nooit weggeweest,
Ons brein is toch een ongelooflijk instrument,
Het laat zich manipuleren, maar blijft altijd consequent.
In je gedachten is alles toegelaten,
Kan je met jezelf alles bepraten,
Niemand kan je horen,
Niemand zal je storen,
Jouw geest, mijn brein, ons denkvermogen,
Gaat meestal over tijden heel lang vervlogen.*

De moemoe zet koffie

*Herinnering aan koffiezetten van weleer,
Een gebeuren in een heel andere sfeer,
Want van koffie malen bij ons moemoe,
Werd ik af en toe doodmoe,
Met de koffiemolen tussen mijn billen,
Draaien en draaien tot ze begonnen te trillen,
Soms zei ze: “Allé ventje, een beetje rapper”,
Zeg moemoe, gij zijt zeker ne moppentapper,
Al de fut is uit mijn armen,
‘Heel mijn lijf smeekt om erbarmen,
Voor het gedane werk kreeg ik een dikke kus,
Warm tegen haar zware boezem, heel knus.
Soms droom ik nog van dat weleer,
Met een klein beetje hartzeer.*

*Koffie zetten was voor ons moemoe een hele job,
Vandaag drukken wij op een simpele knop,
Ons moemoe begon eerst water te koken,
Het fornuis moest tijdig aangestoken,
De koffie, nauwgezet afgemeten,
In een koffiebeurs door veelvuldig gebruik afgesleten,
Met beetjes giet moemoe het water,
De koffie loopt door en vormt een fraaie krater,
Een heerlijk aroma,
Brengt mij in een feestelijke coma,
En met het water in de mond,
Bij een goddelijke avondstond,
Drink ik de koffie van ons moemoe,
Met kleine teugen en mijn ogen toe,
Ik geniet, Met heel veel eerbied,
Kon ik dit nog maar één keer beleven,
‘k Zou er mijn Senseo voor afgeven.*

Lekker uit eten gaan.

***Ben vandaag uit eten geweest,
Uit eten gaan is altijd al een groot feest,
Maar vandaag was het extra fijn,
November, mijn eerste groot wild festijn,
Cava van bosaardbeien van het huis,
Een amuse met bosduif,
Fazantenfilet met boschampignons,
Samen met ganzenlever in medaillons,
Soepje van kastanje pompoen,
Versierd met kleine stukjes kalkoen,
Hertenrugfilet met wintergroentjes in boeketjes,
Met heerlijke veenbessen en kroketjes,
Dit alles overgoten met,
De beste aangepaste wijnen set,
Traditionele dame-blanche als nagerecht,
Met warme chocoladesaus heel terecht,
Als pousse café een poire William,
Een kloeke slok die me de adem benam,
Samen met mokka koffie de meest exquisiete,
Een drank als een mythe,
Pralines en huisgemaakte dessertkoekjes,
De lekkerste zandkoekjes,
Er wordt steeds nagekaart over het lekkere eten,
Maar het beste wordt meestal vergeten,
Hoewel iedereen gewoontegetrouw,
Straffe koffie drinkt met opgetrokken wenkbrauw,
Een diner zonder koffie is geen compleetheid,
Een mokkaatje met pralientje, gelukzaligheid.***

Mijn leven als een roman.

*Ik sluit mijn ogen en denk diep na,
Over mijn voorbije leven en alles daarna,
Zolang ik kind mocht zijn, echt zorgeloos,
Leek het leven eindeloos,
En kind ben ik gebleven,
Zolang mijn moeder leefde,
Maar dan kwam jij in dat leven,
En samen hebben wij nieuw leven gegeven,
Verantwoordelijkheid alom, niet te ontkomen,
Zelfs ten koste van onze eigen dromen,
We hebben veel genoten maar er was ook verdriet,
De tijd vloog voorbij op alle gebied,
Er was passie in mijn leven, hartstocht en veel liefde,
Soms een uiting die mijn hart doorkliefde,
Er was die hang naar status die ik bereikte,
Maar was dat echt wat mijn leven verrijkte,
Iemand zei, pluk gewoon de dag,
Geniet even met een doodgewone glimlach,
Door schade en schande ben ik wijs geworden,
Soms moeten leven in andere dan voorziene volgorden,
Maar als ik opnieuw zou moeten besluiten,
Hou ik me er helemaal buiten,
Ik ben gelukkig met wat ik heb gehad,
Je leven op voorhand weten, niks ergers dan dat.
Dit is mijn leven, mijn geluk en verdriet,
Wou ik het anders, ik denk het niet.*

Mijn ontbijt, mijn spiegelei.

***Het ei in ons dagelijks eten,
't Is toch godvergeten,
Dit ovale ding is niet weg te denken,
Zelfs om te drinken, laat het zich inschenken,
Wie eet er niet graag een omelet,
Of eitjes op een uienbed,
Geklutst met groentjes, een meesterzet,
Daarna gebakken in een beetje reuzelvet,
In den Belgique, twee eitjes op een uitsmijter,
In Holland drie, voor den doorbijter,
Kamagurka creëerde zelfs de spiegeleivis,
Een schilderij voor de geschiedenis,
Maar wat ik zelf het liefst van alles wil,
En hierover bestaat geen meningsverschil,
Is een spiegelei voor mijn ontbijt,
Een eitje vol weldadigheid,
De Engelsen noemen het 'sunny side up',
En daarmee bedoelen ze zeker geen nachtclub,
Mijn dag is altijd geslaagd,
Met twee spiegeleitjes heel gewaagd,
Een sneetje brood doorklieft het donkergele oog,
Slecht voor de cholesterol zegt de cardioloog, Maar
wat die ook zegt, 't zal me worst zijn,
Mijn spiegeleitjes blijven mijn gezondheid medicijn.***

Mooie herinneringen.

*Kort geleden zat ik in mijn zetel te dagdromen,
Liet herinneringen komen, zonder schromen,
Over hoe we met vrienden heel Vlaanderen ronddwaalden,
Sommige uitstappen jaarlijks herhaalden,
Zoals in de maand mei steeds naar Scherpenheuvel,
In de auto gans de rit gezellig gekeuvel,
Even tot rust komen in de fraaie basiliek,
Voor de familie een kaarsje branden, heel mystiek,
Ook de kust kwam regelmatig aan bod,
Een lekkere wafel met slagroom voor ons genot,
Of een dikke pladijs met lekkere puree,
Ook daarvoor gingen we jaarlijks naar zee,
Onze mooiste Vlaamse steden gingen we bezoeken,
De mooiste hoekjes vooral, zoals in de boeken,
Brugge die schone, Venetië van het noorden,
Zo mooi, niet te omschrijven met woorden,
Antwerpen en Gent, hun historisch verleden,
Dagen wandelen en kijken, is wat we deden,
Ook de Kempen en omstreken kwamen aan de beurt,
We lachten en leerden, altijd goedgehumeurd,
We hebben pater Damiaan, Ernest Claes en andere bekenden bezocht,
En ook aan de vele abdijen waren we erg verknocht,
Averbode, Tongerlo en Westmalle waren onze prioriteit,
Eentje voor ijs, de anderen voor hun bier diversiteit,
Lier, Herentals, Diest, Turnhout
Met hun kwezeltjeshuizen om ter mooist gebouwd
In Baarle Hertog hebben we kaarsen zien maken,
En in Olen kwamen alle radio's van de wereld ter sprake,
In Beringen Limburg bezochten we een echte moskee,
Daar hebben we Allah aanbeden als nen echte moslim, hé,
De inwendige mens liet zich natuurlijk ook verzorgen,
We aten en dronken, reeds denkend aan de dag van morgen,
Over al deze uitstappen laat ik nu mijn gedachten gaan,
Beleef alles nog eens opnieuw als in een waan,
Wat voorbij is komt nooit meer terug,
Maar herinneringen zijn een beetje zoals een drug,
Ze voelen geweldig en maken je goedgezind,
Ze frissen je gemoed als een morgenwind,
Ik kom uit mijn zetel en doe een dansje,
Zet me aan tafel voor mijn dagelijks koffiekraansje,
Een nieuwe dag om te beleven,
Zovele goede dingen, voor altijd bijgebleven.*

Laat het kraantje maar lopen.

***Toen ik nog jong was, dus lang geleden,
Werden ongelukjes steeds vermeden,
Want wanneer ik niet wilde plassen,
Wist ons moeder mij steeds te verrassen,
Als 't echt helemaal niet wilde lukken,
Bleef ze maar aan mijn piemeltje rukken,
Of ze liet water uit 't kraantje lopen,
Altijd liet ze mijn blaasje leeglopen.***

***Nu ben ik oud en bijna versleten,
Mijn prostaat laat het af en toe afweten,
Ik neem mijn piemel nu zelf in de hand,
Constant gaan plassen is nodig, want,
Als ik water uit 't kraantje hoor druppen,
Wordt de druk op mijn blaas zo hoog, dat ik,
Als een haas naar t'wc ren,
om weer eens leeg te huppen.***

Moraal van dit verhaal:

***Aan water dat loopt uit een kraan,
Kan noch een jonge, noch een oude piemel weerstaan.***

Prille liefde

*Op een bankje in het park, een meisje en een jongen,
Dicht bij mekaar, los en ongedwongen,
Hij leek zestien, zij waarschijnlijk nog niet,
Maar beiden waren ze toch elkaars geliefde favoriet,
Hij kust haar vol overgave op de lippen,
Hield haar vast, als om nooit meer te laten ontglippen,
Grote liefde in het eerste stadium,
Weg van de wereld, als in een delirium.*

*Ik denk: ooit is het bij mij ook zo begonnen,
Ik ontdekte de wereld, gans onbezonnen,
Zelf was ik ook pas zestien, zij nog helemaal niet,
Maar toen waren er nog grenzen, was er nog een limiet,
Voor echte intimiteiten waren wij nog niet klaar,
Met knuffelen en kussen waren we tevreden, dankbaar,
We wisten niet beter, zullen we maar denken,
Deden ons best om niemand te krenken,
Veel jeugd fladdert nu van bloem naar bloem,
De meeste lieven, de grootste roem,
In onzen tijd zochten we iemand voor het leven,
Dat was tenminste het grote streven,
Was er een probleem, bleef men samen voor de kinderen,
Ook als de liefde voor elkaar steeds bleef verminderen.*

*De moraal van dit ganse verhaal is dat,
Iedereen kiest in 't leven voor zijn grootste schat,
Maar soms blijkt dat helemaal niet gelukt,
Zoek dan iemand anders, zo staat het gedrukt,
Doe je dit niet dan ben je voor altijd ongelukkig en droef,
Pak dus de volgende en de volgende bij voorkeur even op proef.*

Samen, 70 jaar tezamen

***13 februari 1949 begon onze tocht,
Toen ik jou voor het eerst kussen mocht,
70 jaar lang zijn we sindsdien tegader,
Jij werd overgrootmoeder en ik overgrootvader.***

***Het leven verloopt, dat is geweten, nooit rimpelloos,
Ook wij maakten fouten, bleven niet feilloos
Maar we deden ons best en ploegden vooruit,
En vier kinderen sprongen mee op onze schuit.***

***We stellen ons vandaag natuurlijk de vraag,
Zien we mekaar nog altijd even graag,
Het antwoord is eenvoudig en simpel,
We zijn geslaagd met vlag en wimpel.***

***Met één jaar per keer doen we nu voort,
70 jaar samen, sinds jouw ja-woord,
Wandelen stilletjes verder op deze liefdevolle reis,
Ik met jou, jij met mij, samen nu oud en grijs.***

Soms heb ik dat gevoel...

***Soms heb ik het gevoel dat ik 's morgens niet wil
opstaan, Soms heb ik het gevoel dat ik niet meer wil
doorgaan, Waarom heb ik nu weer sokken aangedaan,
En al die andere kleren, wat heb ik daaraan?***

***Soms heb ik het gevoel dat ik me niet meer wil scheren,
Soms beginnen die dingen van alle dagen me te agiteren,
Waarom zou ik vandaag weer boodschappen moeten
doen, Waarom moet ik weer eten en de afwas doen?***

***Soms heb ik het gevoel dat ik de krant niet wil lezen,
Soms heb ik het gevoel dat ik een hele dag loop te sjezen,
Waarom moet ik vanavond weer slapen gaan,
Als ik morgenvoeg toch weer moet opstaan?***

***Maar deze gevoelens zijn alleen op slechte dagen,
Als er dingen of mensen zijn die me mishagen,
Want meestal ben ik een goedgezinde persoon,
Die graag leeft zonder veel uiterlijk vertoon.***

***Als motto wil ik me alle dagen iets voornemen,
Geen grootse dingen die brengen alleen maar problemen,
Als voorbeeld een wandeling met een terrasje,
Met wat energie te veel een extra danspasje.***

***Voortaan heb ik het gevoel dat ik heel gelukkig ben,
Voortaan heb ik het gevoel dat ik mezelf verwen,
De slechte dagen heb ik helemaal verbannen,
Voortaan maak ik blij toekomstplannen.***

Toen waren wij ook jong...

*Een terugblik op de jaren negentienhonderdvijftig,
Toen voelden wij ons jong en heel gretig,
Vertrokken naar een dansfeest om twintig uur,
Want om middernacht was het sluitingsuur,
Dansen op de tonen van een live orkest,
Een meisje, een slow en je vergat al de rest,
Liedjes van Enny Denita en Jan Verbraeken,
Waren voldoende om ons een avond te vermaken,
Het orkest was van Marcel Hellemans,
Misschien hebben we vanavond wel een buitenkans,
Orkest en zangers die niet meer tot de verbeelding spreken,
Voor ons waren ze echter de helden van alle weken,
Elke maand was er ook een crochet wedstrijd,
Dat was het idool van nu in die tijd,
Het was ook de periode van de eerste juke box,
Met Amerikaanse muziek minder orthodox,
We leerden jiven en vergaten de slow,
Onze ouders zagen ons als een cowboy,
We leerden Bill Haley, Sinatra en Presley kennen,
Lieten ons door Rock & roll, Jazz en Blues verwennen,
Maar om middernacht was het feesten voorbij,
Om één uur thuis of er vielen klappen bij,
Als ik dit aan de jeugd van nu vertel,
Bezien ze me met een blik van ja da zal wel,
Want zij vertrekken om te gaan fuiven,
Op het uur dat wij thuis moesten zijn of 't ging stuiven,
Zij gaan nu naar tenten als La Rocca of de Carré,
Waar ze staan te springen op muziek van een Dj,
Ze gaan pas naar huis als de nacht voorbij is,
Ze zien er dan niet uit maar zijn toch onze gelijkenis,
Zoals wij toen, zijn zij nu jong en willen wat,
Voor jongeren van alle tijden een dikke proficiat.*

Vervlogen tijden

***Ik denk nog heel veel aan 't verleden,
Aan hoe het vroeger was,
Het kattenkwaad dat wij toen deden,
Kwajongensstreken in de klas.***

***De meester gaf ons toen een oorveeg,
100 keer 'ik zal het niet meer doen' als straf,
En vader thuis die schreeuwde zich leeg,
En maakte het werk van de meester af.***

***We moesten naar de kerk en ik werd misdienaar,
De wierook vloog me om de oren,
Was ook daar onvoorspelbaar,
De pastoor gaf een strenge preek te horen.***

***Maar we groeiden op met veel respect,
Tot degelijke volwassen mensen,
En de taal van ons hart had ook menig dialect,
We leefden volgens eigen hartenwensen.***

***Maar wanneer ik nu de nieuwsberichten hoor,
De oorlog in Oekraïne, de rellen na een voetbalwedstrijd,
Dan bloedt mijn hart aan een stuk door,
Ik wil mijn vervlogen tijden terug, de waarheid.***

Vrede

*Vrede, het meest magische wereldwoord,
In deze tijden van terrorisme en moord,
Vrede, is de vraag na jaren van oorlog,
Van bommen, geweld, bruutheid en bedrog,
Vrede, zo'n lange strijd doet mensen breken,
Laat in hun harten een groot litteken,
Vrede, dat is waar mensen om smeken,
In heel de wereld en omstreken,
Vrede, het symbool van vrijheid,
Voor velen het zinnebeeld van emotie en blijheid,
Vrede, is wat we willen voor onze kinderen,
Op een planeet waar liefde de harten doet zinderen,
Vrede, voor alle mensen op aarde,
Die de meeste sobere waarden nog willen aanvaarden,
Vrede, daarin wil ik blijven geloven,
Daarvoor willen we allen wel iemand loven,
Vrede, vrijheid, shalom of salaam,
Een schreeuw van allen, alleen en eenzaam;
Vrede, de grote wensdroom,
Erin blijven geloven zonder schroom.
Vrede, waar ook langs Vlaamse wegen,
Kom je prachtige klaprozen tegen,
Vrede, blijvende wonden aan hoe het is geweest,
Intrieste herinneringen gegrift in onze geest,
Vrede, verbondenheid,
Vrede, voor altijd.*

65 jaar getrouwd - Briljant

***Wat doet dit met twee mensen,
Ze genieten van al die happy wensen,
Voor 65 jaren getrouwd, 70 jaar bij mekaar,
Al die jaren steeds een 'echt' paar,
Nadat de pastoor ons zei: in goede en kwade dagen,
Wachtte ook ons een leven vol hinderlagen,
We begrepen en luisterden niet naar wat hij zei,
Omdat we zo intens gelukkig waren en blij,
't Is zeker allemaal niet makkelijk geweest,
Toch vierden we al 65 jaar ons huwelijksfeest,
65 jaar getrouwd is trouwens briljant,
Men vindt er niet veel meer in Belgenland,
We kregen een trouwerij totaal niet klassiek,
Want iemand was in die periode erg ziek,
Op het menu konijn met pruimen en een ijsje na,
Maar waren gelukkig met het kleine woordje ja,
En nog altijd op elke huwelijksdag,
Konijn met pruimen als onze hartslag.***

***Zoals iedereen kozen ook wij voor nazaten,
Die groeiden als kool en leerden lopen en praten,
Heel snel waren ze groot en vlogen uit,
Ook zij werden bruidegom en bruid,
En zo wordt de cyclus opnieuw gesloten,
Geniet van het leven is de slogan die wij promoten.
De betekenis van 'in goede en kwade dagen',
De waarde daarvan willen wij ronddragen,
Noteer ook: een mensenleven is onwaarschijnlijk snel voorbij,
De winter, het laatste jaargetij, komt snel nabij.***

Zelfmotivatie van een mantelzorger.

***Vandaag werd het me weer even teveel,
Van al wat ik zei, beweerde zij het tegendeel,
De meeste dagen heb ik hiermee geen probleem,
Maar soms is het wel eens echt extreem,
Dan heb ik moeite om overeind te blijven,
Gelukkig kan ik al mijn zorgen opschrijven,
Het ontlast me van het drukkend gevoel,
Zet me onmiddellijk terug op mijn leerstoel,
Want alle dagen leer ik weer iets bij,
En dat maakt mij altijd weer gelukkig en blij,
Het is echt een vorm van zelf motivatie,
Een goed gevoel, een bevestiging, een confirmatie,
Dat ik het toch nog zo slecht niet doe,
Al voel ik me bijwijken hondsmoe,
Dan denk ik wel eens: hoe hou ik het vol,
Dit is zeker mijn allerlaatste filmrol,
Dit wordt mijn grootste, roemvolste prestatie,
Ook eentje met de meeste frustratie,
Ik zal dit moeten doen tot mijn laatste snik,
Meestal geeft het voldoening, elk dierbaar ogenblik,
Ik weet ik zal mantelzorger zijn voor altijd,
Nooit op pensioen, altijd diensttijd,
Overwegend krijg ik er veel affectie voor retour,
Voor haar ben en blijf ik haar lieve troubadour,
Hoe negatief ze soms ook reageert,
Ik wordt altijd wel met veel liefde gecompenseerd,
Geen moment kan ze me missen, echt delicaat,
Ik ben haar steun, haar oppasser, haar toeverlaat.***

***Een opeenvolging van aanvaarden en loslaten,
De lastigste ergernissen negeren en achter je laten,
Zelf motivatie blijft voor mij het sterkste strijdmiddel,
Het is tevens het vaardigste hulp- en bindmiddel.
Samen met het woordje liefde een hecht blok,
Tot het einde, dan luidt voor een van beiden de kerkklok.***

Zo was het vroeger...

*Nog niet zo lang geleden zat ik te peinzen,
Dacht weer aan vroeger, wil dit niet ontveinzen,
Zit weer op zondag aan de tafel van ons moemoe, Konijn met
pruimen te eten en een ijsje toe,
Als ik weer denk aan ons moe's dagelijkse kost
Zoals stoofvlees met friet of een stoemp met worst,
Of rosbief met groentenkrans en kroketten,
Mens, mens, borden vol kon ik ervan wegzetten,
En dat was dan nog niet haar specialiteit,
Want haar gerecht met de hoogste kwaliteit,
Was kalfstong in maderasaus met pommes duchesse,
Jongens, jongens, dat was pas een delicatessen,
De soepen vooraf waren ook niet te versmaden,
De volgende kan ik alleen maar aanraden,
Een tomatensoepje met zelfgemaakte balletjes,
Een unox soep met sappige worst, echte knallertjes,
Zo kwamen wij de herfst en de winter door,
Griep en andere virussen kregen geen kans hierdoor,
Want moemoe's eten was calorierijk,
De haarklovers van nu krijgen zeker ongelijk,
Want nu eten we te vet of te zoet, en worden corpulent,
Moeten voor alles oppassen of we worden zelfs impotent,
Maar ons moemoe haar eten was vers en recht van 't veld,
En het vergde alleen maar moeite en weinig geld,
In alles wat we eten zit nu een hele E numeriek,
Op elke potje staat er een hele samenstelling rubriek,
Maar ja van vroeger kan ik nu alleen nog dagdromen,
Aan de 'vooruitgang' kan ook ik niet ontkomen.*

Zoentjes van de wereld.

***Eén zoentje, alles begon met een lach,
Twee zoentjes, nog beter, dat mag
Drie zoentjes, verliefd wat een weelde,
Vier zoentjes, terwijl ik haar streelde,
Vijf zoentjes, mag het iets meer,
Zes zoentjes, muziekje voor de sfeer,
Zeven zoentjes, meisje ik hou van jou,
Acht zoentjes, jij bent voor mij dé vrou,
Negen zoentjes, ik mag met je vrije.
Tien zoentjes, voor altijd de mijne,***

Het afzetknopje.

*Soms zou ik willen dat ik er eentje had,
Want mijn gedachten gaan altijd weer in debat,
Ik zou ze dringend moeten stoppen,
Maar het zijn echte stijfkoppen,
Kon ik ze maar eens afzetten,
Maar het lijken wel raketten,
Dus heb ik me een afzetknopje gewenst,
Dat mijn gedachten helemaal begrenst,
Aan nare dingen geen aandacht meer schenkt,
Rust brengt in mijn hoofd, meer overdenkt.
Mijn gedachtestroom lijkt eindeloos lang,
Soms maakt het mij een beetje bang,
Dat afzetknopje wil ik nu gebruiken,
Tegen razende denkbeelden vol valluiken,
Het wordt nu stil in mijn hoofd,
Voel me een beetje verdoofd,
Ik doe stilletjes mijn ogen dicht,
Spinnende gevoelens maken me nu licht,
De toekomst lacht me weer toe,
Dat afzetknopje dat ik nooit meer wegdoe.*

Een potje vreugde.

*Carpe Diem wil zeggen pluk de dag,
Bedenk ik vanmorgen met een lach,
Maar als ik buiten kijk is het al regen dat plenst,
Ook daarom heb ik mij een potje vreugde gewenst,
Daar gaan alle herinneringen, knuffels, en zoentjes in,
Echt een doosje blijdschap, een all-in,
Probeer de dag te starten met een grote glimlach,
Voor zo'n start gaat iedereen overstag,
Heb je het moeilijk om dit te doen,
Haal uit je potje een lieve zoen,
Blaas hem de wereld in met veel emotie,
Zodat iedereen hem krijgt in alle devotie,
Haal een mooie herinnering uit je potje vreugd,
Koester die even, doet zoveel deugd,
Is mijn potje vreugde vol en compleet,
Strooi ik het uit over de hele planeet,
Stuur iedereen knuffels en kussen,
Soms met extra bonussen.*

*Zeg dan maar weer Carpe Diem, pluk de dag,
Ga mijn potje vreugde weer vullen met geheugenbeslag.*

Mijn hondje.

*Eén zwart oortje, het overige wit, mijn hondje,
Dadelijk lopen we samen weer een rondje,
Haar naam is Daisy, als een bloem,
Voor mij is ze wereldroem,
Vol liefde kijkt ze me aan,
Overweldigend, zo spontaan,
Voor mij is zij de beste, geen betere op aard,
Zie, zie, zij kwispelt met haar staart,
Haar affectie is voor het leven,
Zelfs dat zou zij voor je geven,
En ben je verdrietig of heb je pijn,
Komt zij je troosten en dat vindt je fijn,
Ben je even weg en is zij alleen,
Je wil niet, maakt van je hart een steen,
Maar kom je terug en de deur gaat open,
Met haar tong uit de bek komt zij aangelopen,
Haar staartje zwiept, haar lijfje beeft,
Een likje hier, een likje daar, je zweeft,
Voor altijd je vriend, de beste op aarde,
Onvervalste liefde, zonder enig voorwaarde.*

De klank van stilte.

*Het is fantastisch alle geluid even uit te sluiten,
Te veel lawaai doet immers de oren tuiten,
Gedachten in het hoofd zijn stiller dan stil,
Bij schrijven maken ze soms het verschil,
Want als ik schrijf wil ik stilte om me heen,
De klank van stilte, niks anders, heel alleen.*

*Als de stilte kon zingen en spreken,
Met mijn ogen dicht voel ik dan haar teken,
Het is de stilte van het ongesproken woord,
Dat vertelt over de gedachten in mijn hoofd,
Onzichtbaar en stilte zijn middelen van menigeeen,
De klank van stilte, niks anders, heel alleen,*

*Als een spin weef ik in alle stilte een web van liefde,
Met een stem zonder klank alsof ik briefde,
Er is altijd stilte voor de storm,
Ook in mijn hoofd, woorden vinden in rijmvorm,
En als de stilte dan alle vragen heeft gesteld,
De klank van stilte, mijn grote held.*

The sound of silence.

